

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

PELGUPAIK MÄEKÜLJEL

Teine raamat

Robyn Carr
Shelter Mountain
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2007 by Robyn Carr
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03341518
ISBN 978-9949-82-185-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Karen Garris, veel üks kallis tütar, armastusega.

ESIMENE PEATÜKK

ÄGE ja ebatavaliselt külm septembrituul puhus akende vastu külma vihma. Jutlustaja pühkis baarileti puhtaks ja kuigi kell oli alles pool kaheksa, oli väljas juba pime. Neitsijõel ei tuleks keegi sellise ilmaga välja. Pärast õhtusöögiaega oli inimestel tavaks külmadel ja märgadel õhtutel koju jääda. Piirkonna matkajad ja kalamehed olid endale tormi kaitseks kindla varjupaiga otsinud. Oli karude ja hirvede jahihooaeg, aga oli ebatõenäoline, et sellise ilmaga nii hilja mõni jahimees teel jahimajast peidikusse või tagasi läbi võiks astuda. Jack, Jutlustaja partner ja grillbaari omanik, oli koos oma värske abikaasaga end metsamajas mugavalt sisse sättinud. Jutlustaja oli ka nende seitsmeteistaastase abilise Ricki koju ära saatnud. Ta kavatses kohe, kui tuli veel pisut vaibub, „Avatud“ sildi välja lülitada ja ukse lukku panna.

Ta valas endale klaasi viskit ja läks sellega tulele lähimasse lauda, keeras tooli kamina poole ja tõstis jalad üles. Sellised vaiksed õhtud olid talle meeltnööda. Ta oli eraklik tüüp.

Aga rahu polnud ette nähtud. Keegi sikutas ust, pannes teda kulmu kortsutama. Uks avanes veidi. Tekkis tuuletõmme ja uks lendas tugeva mürtsuga lahti ning Jutlustaja oli hetkega jalul. Sisse astus, üritades vaevaliselt ust kinni tõmmata, noor naine, laps süles. Naisel oli peas nokkmüts ning ta õlal rippus raske tepitud kott. Jutlustaja läks talle appi ust sulgema. Naine keeras end ringi, vaatas talle otsa ja nad mõlemad võpatasid üllatunult. Polnud imestada, et naine ehmus, sest Jutlustaja nägi hirmutav välja – ta oli üle meeter üheksakümne pikk, kiilakas, puhmas mustade kulmudega, teemantkõrvarõngaga ning õlgadega, mille laiust võis võrrelda kirvevarre pikkusega.

Jutlustaja nägi mütsinoka all noore naise ilusat nägu, põsel laiumas sinikas ja alahuul katki.

„Ma... Vabandust. Ma nägin silti...“

„Jah, tule sisse. Ma ei arvanud, et keegi võiks täna õhtul väljas olla.“

„Kas te olete sulgemas?“ küsis naine, hiivates kõrgemale oma koor-
mat, väikest poissi, kes ei võinud olla vanem kui kolme- või nelja-aas-
tane. Poiss magas ta õlal, pikad jalad lõdvalt rippumas. „Sest ma... Kas
te sulgete?“

„Tule,“ ütles Jutlustaja ja astus tee pealt eest, et naine saaks mööda
minna. „Pole midagi. Mul pole kuhugi kiiret.“ Ta osutas käega laua
poole. „Istu sinna tule juurde. Soojenda ennast. Kuiva.“

„Aitäh,“ ütles naine nõrgalt. Ta läks kamina kõrval oleva laua juurde
ja küsis jooki nähes: „Kas sa istusid siin?“

„Pole midagi. Istu,“ ütles Jutlustaja. „Ma võtsin enne sulgemist ühe
joogi. Aga kiiret pole. Tavaliselt me nagunii nii vara ei sulge, aga sellise
vihmaga...“

„Kas sa tahtsid koju minna?“ küsis naine.

Jutlustaja naeratas talle. „Ma elan siin. Seega on minu tööaeg eriti
paindlik.“

„Kui sa kindel oled...“

„Ma olen kindel,“ ütles Jutlustaja. „Parema ilmaga oleme tavaliselt
vähemalt üheksani avatud.“

Naine istus tule ette toolile, poisi peenikesed jalad kaksiratsa süles.
Ta lasi tepitud kotil põrandale kukkuda ja tõmbas lapse lähemale, hoi-
des teda kõvasti, silitades ta selga.

Jutlustaja kadus tagaruumi, jättes naise minutiks omapäi soojenema.
Ta tuli tagasi, kaasas paar patja enda voodist ja pleed diivanilt. Ta pani
padjad naise kõrvale lauale ja ütles: „Palun. Pane laps pikali. Ta on ilm-
selt raske.“

Naine vaatas teda silmadega, mis oleksid justkui tahtnud nutma puh-
keda. Oh, Jutlustaja lootis, et ta ei tee seda. Ta vihkas seda, kui naised
nutsid. Tal polnud aimugi, mida sel puhul teha. Jack tuleks sellega toime.
Ta oli rüütellik; ta teadis täpselt, mida naistega teha ükskõik millises olu-
korras. Jutlustaja tundis end naiste läheduses ebamugavalt, kuni ta neid
tundma õppis. Tegelikult oli ta kogenematu. Kuigi see polnud tahtlik,
kaldus ta naisi ja lapsi ainuüksi oma välimusega hirmutama. Ent nad ei
teadnud, et selle mõnikord pealtnäha sünge pealispinna all oli ta uje.

„Aitäh,“ ütles naine uuesti. Ta pani lapse lauale patjadele. Poiss tõm-
bas end kohe kerra ja pistis pöidla suhu. Jutlustaja seisis seal ja hoidis

lihtsalt pleedi. Naine ei võtnud seda ta käest, seega pani ta selle poisile peale ja mässis ta kenasti sisse. Ta märkas, et lapse põsed õhetasid ja huuled olid erkroosad.

Kui naine oli uuesti istunud, vaatas ta ringi. Ta nägi välisukse kohal isahirve pead ja võpatas. Ta keeras end ringi ja märkas seinal karunahka, tuura baari kohal. „Kas see on mingi jahimeeste kogunemiskoht?“ küsis ta.

„Tegelikult mitte, aga paljud jahi- ja kalamehed sõidavad siit läbi,“ ütles Jutlustaja. „Minu partner lasi karu enesekaitseks maha, aga kala püüdis ta tahtlikult. Üks jõe suurimaid tuure. Mina sain hirve, aga ma käin parema meelega kalal kui jahil. Mulle meeldib vaikus.“ Ta kehtitas õlgu. „Mina olen siin kokk. Kui ma looma tapan, siis me sööme selle ära.“

„Hirve võib süüa,“ ütles naine.

„Ja me sõimegi. Meil oli kogu talve suurepärasest hirveliha. Sa peaksid ehk midagi jooma,“ ütles Jutlustaja, püüdes hoida häält vaikse ja sõbralikuna.

„Ma pean leidma koha, kuhu ööseks jääda. Kus ma üldse olen?“

„Neitsijõel. See on üsna eraldatud koht. Kuidas sa meid leidsid?“

„Ma...“ Naine raputas pead ja turtsatas. „Ma keerasin kiirteelt maha, otsisin hotelliga linna...“

„Sa keerasid juba mõnda aega tagasi kiirteelt maha.“

„Siin pole just palju piisavalt laiu kohti, kus ringi keerata,“ ütles naine. „Siis ma nägin seda kohta, teie silti. Minu poeg... ma arvan, et tal on palavik. Me ei tohiks edasi sõita.“

Jutlustaja teadis, et läheduses polnud ühtegi kohta, kus tuba võtta. See naine oli hädas; selle taipamiseks ei pidanud geenius olema. „Ma mõtlen midagi välja,“ ütles ta. „Aga esmalt – kas tahad midagi juua? Süüa? Mul on täna õhtul head suppi. Ubade ja singiga. Ja leiba. Ma tegin leiva täna. Mulle meeldib seda külma ja vihmase ilmaga teha. Kuidas oleks kõigepealt brändiga, see annab sulle sooja.“

„Brändi?“

„Või mida iganes sa tahaksid...“

„See kõlab hästi. Supp kõlab ka hästi. Ma pole mitu tundi söönud. Aitäh.“

„Istu paigal.“

Jutlustaja läks baarileti taha ja valas konjakiklaasi Remyt – kallist kraami selle koha kohta. Ta kasutas tavapärase küllastajate puhul väga harva konjakiklaase, aga ta tahtis selle neuu heaks midagi erilist teha. Sest tal läks kindlasti kehvasti. Ta viis brändi lauda ja kadus kööki.

Supp oli ööseks talle pandud, aga ta võttis selle külmkapist välja, valas kulbitäie kaussi ja pani selle mikrolaineahju. Kuni supp soojenes, otsis ta välja salvräti ja söögiriistad. Selleks ajaks, kui ta kööki tagasi jõudis, oli supp valmis saanud ja ta võttis leiva välja – see oli üks tema parimatest: pehme, magus ja rikkalik – ja pistis ka selle mõneks sekundiks mikrolaineahju. Ta pani leiva ja või taldrikule. Köögist väljudes nägi ta, kuidas naine endal jakki seljast sikutas, nagu oleks ta kange või tunneks valu. See vaatepilt pani Jutlustaja hetkeks seisatama ja kulmu kortsutama. Naine heitis pilgu üle õla, nagu oleks teda pahateolt tabatud.

Jutlustaja pani toidu ta ette, mõtted kihutamas. Naine oli ehk meeter kuuskümmend viis pikk ja sale. Tal olid jalas teksad ja ta lokkis pruunid juuksed olid hobusesabana mütsi tagant august välja lükatud. Ta nägi välja nagu tüdruk, aga Jutlustaja pakkus, et ta oli vähemalt kahekümnendates. Ehk oli ta autoõnnetusse sattunud, kuid tõenäolisem oli, et keegi oli teda peksnud. Ainuuksi see mõte pani Jutlustaja vere keema.

„See näeb suurepärane välja,“ ütles naine suppi vastu võttes.

Jutlustaja läks leti taha, kuni neuu sõi. Ta kühveldas supi sisse, määris võid leivale ja ahmis seda nälgaselt. Poole söömise pealt naeratas ta Jutlustajale ujedalt, peaaegu vabandavalt. Jutlustajal oli seda valus vaadata, seda sinikat näol, katkist huult. Nälga.

Kui naine oli viimasegi supitilga leivaga ära söönud, läks Jutlustaja tagasi laua juurde. „Ma toon sulle juurde.“

„Ei. Ei, pole vaja. Ma arvan, et joon nüüd pisut seda brändit. Ma hindan seda väga. Ma hakkan kohe minema...“

„Rahune,“ ütles Jutlustaja, lootes, et ta hääl ei kõlanud liiga karmina. Kulus aega, et inimesed end tema seltsis vabalt hakkaksid tundma. Ta viis nõud tagasi baari ja tegi laua puhtaks. „Siin pole kusagil tuba võtta,“ ütles ta laua juurde naastes. Ta istus naise vastu ja kummardas talle lähemale. „Siinsed teed pole kiita, eriti vihmaga. Tõesti, sa ei taha sinna tagasi minna. Sa pead siia jääma.“

„Oh, ei! Kuule, kui sa lihtsalt ütleksid mulle lähima koha... ma pean midagi leidma...“

„Rahune,“ ütles Jutlustaja. „Mul on vaba tuba. Sellest pole midagi. Täna on halb õhtu.“ Nagu arvata, läksid naise silmad pärani. „Kõik on korras. Uks käib lukku.“

„Ma ei mõelnud...“

„Pole midagi. Ma olen üsna hirmuäratava välimusega mees, ma tean seda.“

„Ei. Lihtsalt...“

„Ära muretse selle pärast. Ma tean, milline ma välja näen. Meeste puhul toimib see suurepäraselt. Nad tõmbavad kohe tagasi.“ Ta naeratas kergelt, paljastamata hambaid.

„Sa ei pea seda tegema,“ ütles naine. „Mul on auto...“

„Issand, ma ei taha mõeldagi, et te peaksite autos magama!“ ütles Jutlustaja. „Andesta. Mõnikord kõlab mu hääl sama hullusti, kui välja näen. Aga ilma naljata – kui laps end eriti hästi ei tunne...“

„Ma ei saa,“ ütles naine. „Ma ei tunne sind...“

„Jah, ma tean. Paneb ilmselt imestama, mis? Aga ma olen ohutum, kui paistan. Sinuga ei juhtu siin midagi halba. Parem siin, kui mõnes kiirtee äärses hotellis, see on kindel. Palju parem kui väljas tormi käes, mägiteedega võideldes.“

Naine silmitses teda pingsalt. Lõpuks ütles ta: „Ei. Ma lähen lihtsalt edasi. Kui sa ütleksid, kui palju...“

„Sul on üsna karm sinikas,“ ütles Jutlustaja. „Kas ma võin sulle huule peale midagi tuua? Mul on köögis esmaabikarp.“

„Kõik on hästi,“ ütles naine pead raputades. „Kuidas oleks, kui ma maksaksin ära ja...“

„Mul pole küll midagi lapse palaviku jaoks. Peale toa. Mis käib lukku, et saaksite end turvaliselt tunda. Sa ei taha sellise ilmaga sellisest pakumisest loobuda, eriti kui laps on haigeks jäämas. Ma näen välja suur ja kuri, aga minust ohutumat tüüpi pole. Kui sa just metsik loom pole.“ Ta muigas.

„Sa ei näe kuri välja,“ ütles naine arglikult.

„Mu välimus teeb naised ja väikesed lapsed vahel väga närviliseks – ja ma vihkan seda. Sa oled jooksus?“ küsis ta.